

Foaie săptămânală de folos tuturor creștinilor

— Intocmită de preotul IOSIF TRIFA —

Supliment la foaia „Lumina Satelor“ | Un număr din foaie costă: Lei 2·50 | Abonam.: 1 an (fără „L. S.“) 100 Lei.

Spicuri din scierile Sf. Părinti

— câteva spicuri în legătură cu săptămâna cea mare a Patimilor. —

Când se va arăta de nou Crucea de pe Golgota; când Domnul Hristos va veni să judece lumea, împreună cu El vor veni și mulțime mare de îngeri să fie și ei de față la judecată. Ei vor purta semnele suferinții lui Iisus Hristos. Înainte de toate va străluci sf. Cruce. Atunci se va arăta semnul Fiului omeneș pe ceriu (crucea), și vor plângere toate neamurile pământului (Mateiu 24, 30). O, ce durere vor simți păcătoșii la vedere sf. cruci dându-și seama căt de puțin au prețuit în lumea aceasta măntuirea cea veșnică, care pe Fiul lui Dumnezeu-l-a costat atât de mult. Atunci cîrile vor plângere contra ta, urmele ranelor vor grăi asupra ta, crucea lui Hristos va mărturisi împotriva ta. Crucea din ziua arătării de apoi îi va măngăia pe cei credincioși, iar pe cei păcătoși îi va pedepsi cu o pedeapsă mai mare decât cea a iadului. Cei osândiți vor putea să îndure mai ușor chinurile iadului decât fața cea aprinsă de mănie a Mielului. Atunci se va plini ceeace a prorocit sf. Ioan; cei păcătoși »vor zice, munților cădeți peste noi și ne ascundeți de mănia Mielului« (Apocalips 6, 16).

(Sf. Ioan Gură de aur).

Aceasta este iubirea care face ca inimile bune să-și iașă din fire și să rămână uimite când li-se face cunoscută. Din cauza acestei iubiri, omul simte că-i arde inima, dorește martirul, simte placere în suferințe, simte bucurie fie grătările infocate, umblă pe jar ca pe trandafiri, dorește chinuri, se bucură de ceeace lumea se teme, îmbrățișază ceeace lumea urește.

Cum își voiu plăti eu, ah, iubite, iubirea Ta? Ea e vrednică, ca sângele, să fie răsplătită cu sânge. De m'aș vedea eu stropit cu acel sânge și pironit pe aceea Cruce! O Sfântă cruce, primește-mă și pe mine, ca să fiu și eu răstignit pe Tine! Lărgește-te cunună, ca să-mi așez și eu capul în tine. Voi cuie, lăsați acela măini nevinovate ale Domnului meu și străpungeți inima mea cu durere și iubire.

Ah, răpitor al inimelor, puterea iubirii Tale a zdorbit și inimile noastre atât de înăsprite. Tu ai aprins întreaga lume cu iubirea Tă! Oh, prea iubite Doamne, îmbătă inimile noastre cu acest vin; arde-le cu acest foc; rănește-le cu această săgeată a iubirii Tale!

O cuvinte veșnice, treizeci și trei de ani ai suferit sudori și necazuri; Ti-ai dat sângele și viața pentru măntuirea oamenilor; cu un cuvânt: nu ai crutat nimic, numai ca să Te iubească oamenii. Cum dară se mai găsesc oameni, cari le știu toate acestea și totuși nu Te iubesc? Ah, D-zeule, între acești nerecunoscători sunt și eu! Văd tot răul ce Ti l-am făcut: Iisuse al meu, fie-Ti milă de mine! Îți predau inima mea nerecunoscătoare, dar copleșită de părere de rău! Mă căiesc de toate reale, dulcele meu Răscumpărător, căci Te-am bat-jocorit și disprețuit! Îmi pare rău și Te iubesc din toată inima mea. Suflete al meu, iubește pe un Dumnezeu legat pentru tine ca un săcător de reale; pe un Dumnezeu sbiciuit ca un sclav pentru tine; pe un Dumnezeu, care să facă rege de ocară pentru tine; și în urmă, pe un Dumnezeu care moare pe crucea de ocară pentru tine! Da, Răscumpărătorul și Dumnezeul meu, eu Te iubesc. Ah, reamintește-mi neîncetat căte ai pătimit pentru

mine, ca să nu uit niciodată să Te iubesc. Funi, cari a-ți legat pe Iisus, strîngești-mă cu Iisus! Spini, cari a-ți încununat pe Iisus, răniști-mă cu iubirea lui Iisus! Cuie, cari a-ți străpuns pe Iisus, pironiști-mă pe Crucea lui Iisus, ca să trăesc și să mor cu Iisus! Ah, sânge al lui Iisus, îmbătă-mă cu iubirea sfântă! Ah, moartea lui

Iisus, fă-mă să mor tuturor dorințelor lumești! Picioare străpuse ale Domnului meu, pe voi Vă îmbrățișez, măntuiști-mă de iadul ce l-am meritat!

Dulcele meu Răscumpărător, măntuiește-mă, strîngeș-mă către Tine, și nu mă lăsa ca să Te pierd vreodată! Amin.

(Sf. Augustin).

CRUCEA ȘI PĂHAR...

Într-o minunată pilduire a sa, Măntuitorul a spus celor ce îl ascultau (evanghelia din Dumineca a treia în post): »Cine vrea să vie după mine, să se lăpede de sine, să-și ia Crucea și să-și să-mi urmeze mie!...»

Și a înțeles aci: *lăpadarea de bucuriile și plăcerile pământești ale acestei vieți, și luarea «cruci» adepătării mai grele suferințe ce le pot veni din partea oamenilor neprincipători și răi cu cei ce nu-i ascultă pe ei, căt pe Dumnezeu...* Căci nu era suferință mai mare (și nu e nici azi) ca: răstignirea pe cruce din acele zile. Iar celui ce vrea să fie cu totul al lui Dumnezeu, Măntuitorul îi cerea să fie gata și pentru acea cumplită suferință!

Iar în Dumineca a 5-a a aceluiași mare post, Domnul Iisus, întreabă pe apostolii săi Iacob și Ioan, care îi cereau Lui loc de mărire de-a dreapta și de-a stânga Sa în »Impărăția« Sa. »Nu știi ce cereți!... Putea-vă voi bea »păharul« pe care eu îl voi bea?...«

Și înțelegea Măntuitorul nu un păhar cu vin bine miroitor sau altă băutură plăcută gurii pământești, ci înțelegea *păharul cumplitelor suferințe* ce-i vor veni dela cei ce cu ofăt îl vor adăpa pe El, cu cunună de spini vor încununa fruntea Lui făcându-o ca picuri de sânge să curgă de pe ea, și cu treștia îl vor bate și cu sulița îl vor împunge!... Aceste »păhar« cere Iisus celor mai apropiati ai săi, să-l bee, dacă vor să fie mari în împărăția lui Dumnezeu! Că luptând împotriva răului și stricării din lumea asta, *Crucea și Păharul* lui Iisus îi vor aștepta și pe ei, cum au și așteptat pe atâta sfinti părinți, și ne așteaptă și pe noi, cari dorim a fi următori lor.

In ajunul patimilor Tale, Măntuitorul ne rugă: Fă-ne pe noi vrednici a purta și noi, pentru Tine și slujba Ta, *Crucea* ce ne va fi dată de slujitorii răului și ai păcatului, — și dă-ne putere a putea bea și noi *Păharul* suferințelor pentru aceeași mărire a Ta și biruință asupra răului din lume!

CÂNTĂ SLUGA DOMNULUI TU, DOAMNE...

»Carele ești în cer«
Matei 6, 9.

*Sprânceana Ta de zori
Topește nopți de scrum,
Iar zâmbetu-Ti de flori.
Oprește vântu'n drum,
Ca fulgii cei ușori...*

*Și degetu-Ti de fier
Resfiră oști de nori,
Prin largi câmpii de cer,
Ca turme de miori,
In viscole cu ger...*

*... Tu, Doamne, sufla iar:
Zefir de măngăieri
Prin suflete de jar,
Robite de dureri,
Prin inimi cu amar.*

A. NANU.

ANUL II.

Nr. 14

SIBIU,
5 Aprilie
1931.

La Dumineca Florilor: intrat-a Impăratul Iisus în Ierusalimul sufletului tău?...

In ziua de Florii, Mântuitorul i s'a făcut în Ierusalim o primire triumfală. Ziua aceasta a fost cea dintâi și cea din urmă din viața cea pământească a Mântuitorului în care s'a lăsat să fie sărbătorit cu stâlpări și strigări: »Osana, binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului, Impăratul lui Israîl« (Mateiu 21, 9 și Ioan 12, 13).

Dar, vai, această primire triumfală a fost o primire mincinoasă. Peste 3 zile, cântecile de slavă »Osana«, s'au schimbat în strigătele: »restignește-l«.

Aceeași oameni cari L'au întimpinat pe Domnul în ziua de Florii cu osanale, cu flori și ramuri de finic, peste trei zile au năvălit asupra lui cu batjocori, cu cruce, cuie și cioncane să-l restignească.

In ziua de Florii, Judeii au întimpinat cu osanale pe un Hristos politic. Judeii așteptau un Mesia, un Impărat lumesc care să scutere jugul Romanilor și să refacă împărăția cea lumească a lui Israîl. Judeii credeau că acest Mesia politic este Iisus. Sufletul lor n'avea nimic cu Domnul vieții. Strigătele din ziua Florilor erau strigăte politice cari n'aveau nimic cu mântuirea sufletului. Domnul intra numai în cetate, nu și în sufletul strigătorilor. S'a și văzut îndată acest lucru. A doua zi, Domnul i-a întâlnit pe strigători în tinda bisericii făcând neguțătorie. I-a scos afară cu biciul și cu muștrări aspre (Mateiu 21, 12).

Domnul nu putea suferi viața lor. De aceea, după 3 zile, cei cu Osana, s'au întors

împotriva Domnului și L'au restignit pe cruce. L'au restignit pentrucă nu-l primiseră pe Domnul ca pe un Impărat și Stăpân al sufletelor lor. Domnul intrase numai în cetate, nu și în sufletul lor.

In chipul acesta sunt și azi, mulți, foarte mulți creștini. Sunt toți aceia cari strigă: Doamne, Doamne, dar nu fac voia Domnului (Mateiu 7, 21). Întimpină pe Domnul cu anumite flori și stâlpări de rugă-

ciuni, de anumite datini, de unele posturi, dar cu viața și cu faptele lor îl restignesc neîncetat. Il primesc pe Domnul cu osanale, dar nu îl lasă să intre în cetatea sufletului lor ca Impărat și Cârmuitor. Domnului i se fac și azi părăzi mari, slujbe frumoase, dar nu i se deschid sufletele ca să intre în ele ca Impărat, ca Stăpân și Cârmuitor.

Evangheliile ne spun că la întimpinarea Domnului din

ziua Florilor, au luat parte și copii strigând și ei »Osana, Fiul lui David« (Mateiu 21, 15). Dela acești copii să luăm pildă de primire adevărată a Domnului.

Pruncii sunt o predică vie de mântuire sufletească. »Amin grăesc vouă — zice Iisus — de nu vă veți întoarce și vă veți face ca prunci nu veți intra în împărăția cerurilor« (Mateiu 18, 1—4, și Marcu 9, 33, Luca 18, 15—17). Copilul este chip de curățenie, de nevinovăție și inimă curată aşa cum trebuie să fie un creștin adevarat.

Lubiților ostași din Oastea Domnului, dragi copii ai lui Dumnezeu! Praznicul din Dumineca Florilor, este praznicul nostru... este praznicul copiilor lui Dumnezeu... este praznicul celor cari l'au primit pe Domnul Impărat și Cârmuitor în Ierusalimul sufletului lor.

Cu glasul și nevinovăția copiilor din Dumineca Florilor, să strigăm și noi neîncetat:

Osana, Fiul lui David! Slava Tie că din niște copii ai urgiei, ai făcut din noi niște copii ai Tăi. Osana, Fiul lui David! ajută-ne să creștem neîncetat în darul Tău... dă-ne tot ce trebuie unor copii ai Tăi.

Osana, Fiul lui David. Slava Tie că ai intrat în cetatea sufletului nostru.

Osana, Fiul lui David! Lu-mea-ne mustă și pe noi ca pe copiii din Ierusalim și ne spune să tăcem (Mateiu 21, 15), dar noi strigăm și vom striga neîncetat: Osana, Fiul lui David... Osana, Impăratul sufletelor noastre.

Ostașii Domnului se agrăiesc între olaltă „frați“ și „surori“.

Noi, ostașii Domnului, ne agrăim între olaltă »frați« și »surori«. Nu este nici o nouate această agrăire. Așa se agrăiau și creștinii cei dântăi. Epistolele apostolului Pavel sunt pline de »frați« și »surori«.

Apostolul Pavel se adreseză credincioșilor totdeauna cu cuvântul »fraților«. »Toți frații vă trimit sănătatea« (1 Cor. 15, 19), »spuneți sănătate fraților de acolo« (1 Tes. 4, 15), »îl aștepț pe Timoteiu, cu frații de aici...« pe Apolo l'am rugat mult să vie la voi cu frații« (1 Cor. 16, 11—12) etc.

Creștinii cei dântăi trăiau în dragoste și frățietate evanghelică de aceea agrăirea lor de »frați« și »surori« era firească. Însă în curgerea vremii, această agrăire s'a stins, pentrucă s'a stins și frățietatea dintre oameni. Azi când te aude cineva agrăind pe un altul »frate« și »soră« — cască niște ochi mari și te declară îndată de »pocăit«.

Ce zăpăceal! Ce mărturie grozavă despre creștinătatea creștinilor de azi!

Când eram la țară, am auzit odată pe doi oameni agrăindu-se la o întâlnire astfel: Ce mai faci, măi George, firea-i al d.... — Bine, măi Nicolae, omoară-te Iuda (firește, după aceștia nu strigă nime că-s »pocăitii«).

Aici vom spune că agrăirea noastră de »frate« și »soră« se va face fără deosebire de tagmă și ocupație. Si eu, ca preot, sunt un frate al fraților mei ostași pentrucă și apostolul Pavel se numia un frate al »fraților« creștini. Ba chiar și Mântuitorul spunea că »frații« Lui sunt toți cei ce păzesc cuvintele Lui (Luca 8, 21).

Vom repeta deci: noi, ostașii Domnului ne agrăim între olaltă »frați« și »surori« și ne silim să și trăim această agrăire. Si prin viață și faptele noastre să dăm dovadă că suntem într-adevăr frați și surori.

(Luată din carteau cu Oastea Domnului, ediția a IV-a care se află sub tipar).

Istorioare pentru săptămâna cea mare a Patimilor.

Prețul bancnotei — Sf. Cuminecătură.

În istoria vieții lui Luther, întemeietorul Reformației, am cedit următoarea întâmplare:

Un slab de credință îl tot îmblătă pe Luther spunând că el nu poate crede cum pâinea și vinul se prefac — prin taina Impărtășirii — în trupul și sângele Domnului.

Atunci Luther îi zice: te rog aprinde un chibrit!

Iată l'am aprins.

Intr-o astă, Luther scoase din buzunar o hârtie (o bancnotă) de o mie și i-o întinse zicându-i: te rog aprinde acum hârtia aceasta:

In Oaste au mai intrat:

Din Timișoara (Banat): Ghijănescu Sanda și Rămneanu Cornelia, elevă la Liceul »Carmen Sylva«.

Din Găvănești (j. Buzău): Ion M. Iordache și soția Valeria, Constantin P. Nica și soția Sanda și Ioana D-tru V. Alexe.

Cum? s'aprinde o hârtie de o mie?... asta nu se poate... hârtia astă e o hârtie de mare preț...

Ei vezi, dragul meu — răspunse Luther — hârtia aceasta este o hârtie ca și orice hârtie; nu valorează în sine nici doi bani, tu însă crezi în prețul cei scrise pe ea... dar nu vrei să crezi în prețul cel neprețuit cel are pâinea și vinul din sf. Cuminecătură. Si acolo este o simplă pâine și un simplu vin, dar ele capătă, prin taina sf. Impărtășiri, un preț neprețuit, iar acest preț »l'a scris« pe ele însuși Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos când a binecuvântat pâinea și vinul zicând: »luati, mâncăți

acesta este trupul Meu... beți dintru acesta toți, acesta este săngele Meu... »aceasta să faceți spre amintirea Mea« (Luca 22, 19—20) căci »amin, amin, zic vouă, dacă nu veți fi mâncat trupul Fiului omului și nu veți fi băut săngele Lui, nu aveți viață în voi însivă... cine mânâncă trupul Meu și bea săngele Meu are viață veșnică« (ev. Ioan 6, 53—54).

Potrivit răspuns! Cu adevarat, cred oamenii în atâtea și atât de lucruri lumești, dar în cele sufletești, diavolul îi îndeamnă să se îndoiască și să nu credă.

Într'o fabrică de oglinzi — Întruparea Fiului.

Mai anii trecuți am fost într'o fabrică de oglinzi. Erau în lucrare fel de fel de oglinzi, unele mai mari, altele mai mici. Dar lucru ciudat, în nici una nu se vedea încă chipul omului. De ce? Pentru că oglinile nu erau încă șmălțuite pe dos cu cositor și plumb (din cositor și plumb se face un șmălț roș cu care se ung oglinile pe dos).

Se spune mereu că lumea

aceasta văzută este și ea o oglindă minunată în care putem vedea Dumnezeirea. Da! așa este. Numai căt nici această oglindă nu e încă gata. Numai din oglinda lumii văzute, omul n'ar fi putut cunoaște niciodată Dumnezeirea în toată măreția și plinitatea ei. Îi lipsea și a cestei oglinzi »șmălțul cel roș«. Sâangele vărsat pe Crucea Golgota este »șmălțul cel roș«, cu care s'a uns această oglindă a lumii cei văzute ca să putem vedea în ea Dumnezeirea în toată măreția ei.

Golgota, întruparea Fiului lui Dumnezeu, este oglinda cea minunată prin care putem vedea deplin pe Dumnezeu, iar de altă parte ne putem vedea și pe noi însine, păcatele noastre și dragostea cu care ne-a iubit și ne iubește Dumnezeu.

Fără »oglinda« aceasta, fără întruparea Fiului, noi n'am putea cunoaște deplin dragostea și bunătatea cea nemărginită a Tatălui ceresc care »atât de mult ne-a iubit, încât și pe unul născut Fiul Său l'a dat, ca tot cela ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață de veci« (ev. Ioan 3, 16).

(Va urma).

foarte scump, și s'a umplut casa de miroslul plăcut al lui... Încât s'au mirat cei din casă de acest lucru; ba Iuda a și spus vorbă, că: de ce nu s'a vândut mai bine acest mir scump și banii de pe el să se fi dat săracilor...

Cât de viu grăește însă creștinului acel alavastru cu mir, vărsat pe picioarele Mântuitorului! El ne arată și nouă în ce fel să arătăm mulțumita noastră Mântuitorului nostru, care și azi face cu noi ce a făcut cu Lazar: ne învie pe noi din moartea noastră sufletească dacă ne ducem la dânsul sau îl chemăm la noi; el intră și în casa noastră cum a intrat într'a lui Lazar, dacă noi îl dorim și îl primim: primind învățările lui luminate care ne sunt lăsate, ca ele să ne grăiască în locul Domnului. Si pe ce-L ce îl primim cu credință și îl ascultăm, întocmai ne învie din moartea sufletească în care am căzut.

Si pentru aceea și noi, întocmai ca Maria jertfa cea mai scumpă suntem datori a i-o aduce Lui, cu umilire, cu plecare la picioarele lui, cu ungereea și sărutarea acelor picioare, atingându-le cu buzele sufletului nostru... Si să vărsăm asupra lor alavastrul nostru, — acela în care se găsesc simțimintele noastre cele mai bune: *înima* noastră, cu tot ce e mai de preț întrânsa!

Alavastrul cu mir al Mariei ne grăește nouă, că Mântuitorului nu avem a-i sluji crucea-ne nouă osteneala, ci noi însine ostenindu-ne căt mai mult a-i arăta supunerea, ascultarea și jertfa noastră, — aşa ca și Maria, cea care cu mandria și podoaba capului ei, și ștergea picioarele, — pentru ce Domnul cu har de sus a răsplătit-o.

Dă-ne, Doamne, și nouă tuturor, înima și simțirea de Dumnezeu măritoare, a Mariei!

Cum posteau de plăcerile vieții sfintii părinți, pentru placerea Domnului.

— O pildă strălucitoare

Sf. Ioan Damaschin era fiul Guvernatorului (stăpânului) Damascului, orașul conducător al Siriei. Tatăl său a fost om bogat. El a dat fiului său creștere aleasă; l'a lăsat să învețe tot ce se învață pe acele vremi. Învățând, Ioan a cunoscut și noua Lege a lui Hristos. Si, suflet curat, a iubit-o și s'a mărturisit credincios al ei, deși Domnitorul său era păgân. Totuși, pentru știința lui și pentru bunul său nume, Ioan a fost numit el Guvernator în locul tatălui său, la moartea acestuia, — dându-i-se voie a-și păstra credința sa creștină.

Dar în acele zile începându-se, chiar din porunca Impăratului său Leon Izuaricul, o cumplită prigoană împotriva icoanelor, — Ioan, guvernatorul Damascului, scrise mai multe scrisori pline de duh sfânt și luminat, întru apărarea sfintelor Icoane. De aci ajunse urât de stăpânitorul său, care, după o apucătură neomenoasă făcută împotriva lui Ioan printr'un om rău, îl scoase pe Ioan vinovat de »trădare« (vânzare) a Domnitorului său, — și în zadar se desvinovății Ioan, Impăratul îl osândi la aceea, ca, într'o piață publică, în fața mulțimii, să i-se taie mâna dreaptă, cea cu care a scris scrisorile lui de apărare a Icoanelor...

Să fărădelegea se săvârși. Ioan fu scos în piață unde călăul săi taie mâna dreaptă din umăr...

Ioan, întărit în chip minunat de puterea Duhului sfânt care lucra printre anșul, nu și perdu nădejdea și credința, ci luându-și mâna tăiată, o dusese cu sine, și intrând în bisericuța (capela) în care își făcea rugăciunile, îngenunchie înaintea sfintei Icoane a Maicei Domnului și se rugă, ca să facă o minune care să rușineze pe cei rătăciți și să întărească dreptatea: să-i prindă la loc brațul său tăiat de păgâni, ca să-l poată folosi mai

departe pentru mărire lui Iisus și a închinătorilor drepti ai Lui...

Si Maica Domnului făcu minunea: El se culcă cu mâna pusă lângă umărul din care a fost despăcată, și când se trezi din somn, mâna să era prinsă la loc, ca și cum nu s-ar fi tăiat nici odată!...

Auzind de asta Impăratul Leon, îl chemă la sine și îl rugă de iertare, văzând că cu om sfânt și adumbrat de mâna lui Dumnezeu, are de lucru. — Sfântul să dete iertarea dorită, dar să ceru să-l sloboadă din slujba sa, căci vrea să trăiască numai pentru Domnul...

Așa fu. De aci încolo, trăind încă mulți ani, el își împărți toate averile sale săracilor, ca să nu-i mai facă gânduri, ci să slujească ele la alinarea suferințelor celor lipsiți. — Iar el trăi în săracie, scriind cărti pline de credință și luptătoare împotriva celor rătăciți... Pentru aceasta biserică creștină l-a așezat întru sfintii săi.

lață o strălucitoare pildă, despre cum oamenii cu adevarat închinători Domnului, au știut să postească de plăcerile vieții pe cari le-ar fi putut avea din belșug! Îndepărtându-le dela ei, au luat asupra lor crucea suferințelor chiar a celor mai cumplite, hrăindu-se ei numai cu grăuntele bucuriei sufletești pe care o gustau pe urma faptelor celor în slujba Domnului... Le era mai dulce sufletului suferința, decât tihna și îmbuibarea trupului, de care puteau avea parte din belșug...

Cercetează-te, iubite creștini, întru căt tu postești în acest fel, pentru Domnul mai mult decât pentru tine?

În Oaste au mai intrat:

Din Durnești (jud. Botoșani): Vasile Vrabie și soția Anica, Catina V. Teghiu.

Din Silagiu (jud. Timiș): Gheorghe Sârbu și soția Eva.

Imbraçă-mă Iisuse!

*Imbraçă-mă Iisuse
Cu haine de soldat
Să fiu de acu 'nainte
Ostaș adevărat.*

*Imbraçă-mă, Părinte,
In haina-ți și pe mine;
Am dragoste de luptă
O, Doamne, pentru Tine.*

*Si să mă fi-i sub paza-ți
Iisuse al meu prea sfinte;
Ajută-mi, să-ți fac voia,
De astăzi înainte.*

*Ostaș al Tău sunt și eu,
In Oastea Ta, Iisuse
Mă voiu luptă într'una
Cu cel ce'n rău mă duse.*

*Dă-mi mie Doamne armă,
Dă-mi Crucea Biruinții!
Si coiful măntuirii,
Si pavăza credinții!*

*Si sabie de Duh sfânt
Să-mi dai Iisuse dulce,
Incins cu adevărul
In luptă mă voiu duce.*

*Si cu satan luptă-voiu
Având a Ta lumină,
Imi plâng eu tot trecutul
Si voiu veni la Tine.*

*Căci până-acum eram mort
In multele-mi păcate;
Acum, cu ajutoru-ți
Le părăsesc pe toate.*

*Să cad iară 'n ispite
De-acum să nu mă lași,
Să-mi dăruiești putere
Să birui pe vrășmași.*

*Ioan Greuruș
ostaș, Strungari
(jud. Alba).*

Glasul alavastrului cu mir...

sau: gingașa luare aminte a Mariei față de Mântuitorul Iisus.

Si dacă Iisus înnviase pe Lazar, cel de patru zile mort și pus în mormânt, — Lazar, folosindu-se de prilejul că Iisus, venind la Ierusalim spre praznicul Paștilor, s'a opri în Vitania și a tras să odihnească la el, la pretinul său Lazar, — de bucurie că îl are în casa sa, pe Acela care l'a înviat din morți, — a dat o cină sărbătoarească întru cinstirea Lui, ca semn de mulțamire, — la care cină au fost poftiți și învățăci Lui.

La Evrei era obiceiul, runcit de religia lor și de împrejurările din țara lor caldă, că atunci când își vine un oaspe ce își face drumul pe jos, să-i speli lui picioarele, atât în scop de curățire, cât mai ales de răcorire binefăcă-

re. Pentru acest scop erau, la case mari cu prindere, servitori anume și vase cu apă.

Ajungând Iisus în casa lui Lazar, Maria sora lui Lazar voind să mulțumească Mântuitorului în chip că mai vădit și strălucit, pentru binele ce li-a făcut înnviind pe Lazar, fratele lor, nu a lăsat pe nici un servitor să vie să spele picioarele oaspelui, — ci ea singură a luat asupra-și această slujbă! Si șe a nume, nu cu apă să-i pus să-i spele Lui picioarele, ci cu un alavastru de mideard, din cel mai scump!... Si a vărsat mirul pe picioarele Mântuitorului... Si nu i-le-așters pe ele cu un ștergar de ceva pânză, ci — cu chiar părul frumos ce împodobează capul ei!... Si era mirul acela

Un copil, era să se 'nnece...

Intr'o zi foarte caldă de vară stam pe țărmlul unui râu cu apă destul de adâncă, în care se scăldau vre-o 7 băieți mari. Printre ei era și unul ce nu știa încă înnota și totuși intrase și el în valurile înșelătoare ale rîului. Dar cum el luncase pe valuri tot mai spre mijlocul apei unde era adâncă, de-o dată văzurăm că el tot se scufundă și iacă sare în sus, și începe să strâge:

— Scăpați-mă, scăpați-mă, că mă îne!

Și nici unul din soții lui de scăldă nu cetează a sări în ajutorul lui, de teamă că acela l-ar putea trage și pe el sub valuri.

Eu simții că un glas din lăuntrul meu îmi strigă poruncitor: Sari în ajutorul lui! — Și lăpădând haina mai grea de pe mine, mă aruncai în apă și îl scoasei la mal.

Tinerul care se simțise în gura morții, când se văzu scăpat, începu să plângă de bucurie și a-mi spune: Dumnezeu să-ți răsplătească fapta bună ce ai făcut cu mine...

De atunci eu, de câte ori îmi aduc aminte de întâmplarea aceasta, mă simt foarte fericit și mai aproape de Domnul...

Totuși, nu sunt multămit numai cu atât, că l'am scos dela peire pe acel tiner, căci, ca Ostaș al Domnului nu am să scot numai dela peire tru-

pească pe vre-un primejduit, ci mă gândesc că și mai mult sunt dator să ajut pe cei amenințați de peirea sufletească, ca să se mantuiescă. Că numărul acestora e neasămanat mai mare, e nesfârșit!...

De aceea, după scăparea celui din valurile rîului, mereu mă apropiu de cei pe cari îi văd scufundați sau pe cale a se scufunda în valurile tulburi ale păcatelor, lacome a înghiști tot mai multe suflete!

Și mulțumesc Tatălui Cereș, care mi-a ajutat a mantuie pe tinerul amenințat trupește, — că mi-a ajutat de am scos din valurile înghișitoare și mulți din cei primejduiți sufletește.

Ce bine ar fi dacă și păcatosi și-ar simți scufundarea și ar striga și ei:

— Scăpați-ne! Scăpați-ne de peirea sufletească!...

Câți drepti ar alerga să le ajute. Și câte un singur drept și înțeleapt ar trage spre Domnul sute de suflete primejduite...

Dar, durere, multimea celor în primejdia peirii sufletești, în loc să strige după mantuitorii, aleargă spre valurile păcatelor, ca cerbul spre izvoare...

Trezește, Doamne, sufletul poporului Tău, a înțelege aceste primejdii și aceste chemări!

Miron Abrudan,
ostaș, Căbești (Bihor).

nerea seara, iar Dumineca la Vecernie în sf. biserică.

Un fost sectar milenist, cercetând și o adunare și alte, s'a întors, spărat de rătăcirea sa, dela mileniști, și va intra în oaste. Îi luminează Dumnezeu pe încetul. Că lumina cea adevărată e numai lumina lui Hristos, aflată în sfânta lui biserică, purceașă, așa cum o am moștenit noi, dela sfintii apostoli și părinți, până azi. — Adu, Doamne pe căt mai mulți la lumina Ta cea adevărată.

Ioan Poclea, ostaș.

— La Sâangeorzul român (j. Năsăud) s'a adunat la 1 Martie ostașii din Rebișoara, Maeru și Feldru, și lume multă de abia mai încăpea în biserică. — Părintele Victor Susa, bun sprijinitor al Oastei, a ținut o predică luminată, vorbind și de »Oastea Domnului«, care conduce pe credincioși pe calea veșniciei. — După sf. liturgie a urmat deschiderea Adunării, *cea dintâi în aceea comună*. S'a zis rugăciuni, cântări,

a vorbit ostașul Clapău Macedon, despre sectari și rătăcirea lor; s'a cetit din sf. scriptură, și s'a petrecut sufletește foarte plăcut tuturor. Lume multă se îmbulzea să asculte. Două case erau pline și și pe afară. Că e mare setea credinciosilor după mângăeri sufletești. Și ne bucurăm de sprinținul dlui preot, — așa că:

*Noi toți cei credincioși
Suntem veseli și voioși,
Bucuria necurmată
Cu lacrimi amestecată,
Răbdăm toate cu dulceață
Pentru veșnică viață.*

I. Iarda, ostaș.

— Din Dorna Candrenilor (Bucovina) ni se scrie de către fratele ostaș Nicolae Onufreiciuc, că ostașii de acolo țin adunările lor cu sîrg, căci le stă în ajutor Cuviosul stareț al Mănăstirei Podu-Coșna, Mihai Menzac, care la adunările ostașilor le cetește lucruri alese și cântă cu ei cântări religioase dulci. Le-a arătat cari sunt datorințele unui ostaș al lui Hristos, și îi învață a se iubi. — Dumnezeu le ajute!

Scrisoare de pe un front slab.

— Din Zărnești. —

Arătăm azi, cu durere sufletească, o biruință a... alcoolului. În ziua de 8 Februarie a fost o nuntă mare în comuna Vadu-Sorești, cum e „obiceiul“ vechiu, cu lăutari și băutură multă... Oamenii ameștiți de băutură au văzut pe un om, care luase parte la vre-o câteva adunări de ale Oastei de aici, și zor pe el cu întrebări că: ce-i aia, mă, Oastea Domnului? Si omul răspunzând, abia a scăpat nebătut. — Spre seară când toți au plecat spre casă, unul binișor afumat, a luat drumul cel mai scurt spre casă, care trecând pe marginea unui mal mare, a căzut de pe mal și așa nenorocit s'a lovit, că s'a ales cu moartea peste o zi! Era și el din cei cari au cărtit asupra Oastei, Dumnezeu să-l ierte. Dar de era »ostaș«, și ca ostaș respingea beatura păcătoasă, nu-și punea viață!...

De aceia strig și eu, fraților, feriți-vă de alcool, că iaca și unul ce credea că a băut

puțin, fu pândit de moarte pe urma beutului; *sfârșitul i-a fost fulgerător*. Oamenii zic: *Cias rău, eu zic: Făcut cu mâna lui!*

Se făcuse aici în anul trecut o pornire bună, dar potrivnicii oastei au fost mulți, neprincipănd ei foloasele ei. Prin Maiu niște oameni ne-au amenințat cu ciomegele, apoi unul a spus că el ia cu chirie școala pe toate sărbătorile, dar Oastea să nu mai fie lăsată a se aduna aci. In învolburarea astă de împotrivire mulți s'a descurajat. Si iarăși sunt biruitoare »tunurile grele« ale potrivnicului, adeca cele vre-o 50 cazane de fert rachiу, de cari sunt pline cele 3 comune legate de-olaltă: Zărnești, Fundeni și V.-Sorești. — Totuși noi cei puțini ne adunăm și spunem celor ce ne ascultă, cuvintele Măntuitorului: »Îndrăznăți, Eu am biruit lumea! Va ajuta Dumnezeu și aici! Ostaș.

R A P O A R T E

despre lucrările și adunările Oastei Domnului.

Din Perișor (j. Sălaj).

Intr'o Duminecă m'am dus subscrисul ostaș, din Dumbrăvița, în Perișor, să stăruesc și eu pentru Oastea Domnului. Am fost foarte fericit, că cucerinul preot Andrei Giurgiuca, m'a primit cu creștiească iubire și m'a binecuvântat ca să-mi împlinesc gândul cel de Hristos iubit. La sfârșitul sfintei liturgii părintele a vorbit poporului despre Oastea înființată, cu binecuvântarea I. Pr. Sfintitului Metropolit Nicolae, de către Părintele Trifa. Arătă de unde a purces: Oamenii au venit din războiu cu capul plin de învățături cât bune, cât rele. Mulți au luat-o pe căi rătăcite. Oastea Domnului vrea să îndrepte rătăcirile. Ostașii, nu înjură, nu beau, se feresc de orice rău. De aceea se bucură de ei. Sunt azi vre-o 17.000 înțorși în acest fel cu față spre Domnul. Ar fi fericit să-i vadă pe toți creștinii așa. Să pornească și aci, cei înțelegători și dormici de îndreptare.

A îndemnat poporul ca, după biserică, să mă asculte ce le voiu vorbi și eu despre Oaste. Le-am vorbit despre Saul cel ce prigonea pe Hristos, dar auzind chemarea de sus, s'a întors de pe drumul rătăcit și s'a prefăcut în cel mai credincios închinător al Domnului. Așa să facă ați toți

creștinii, prefăcându-se în »oameni noii«, curății și îndrepătați. Am fost ascultat cu plăcere și cred că sămănatura a prins. Dee D-zeu rod bogat.

Alexandru Giurgiuca,
ostaș, Dumbrăvița.

Din Bărbosi (j. Turda).

Mica oaste de aici sporește îmbucurător. Ea a pornit acum la o nouă »ofensivă«, lucrare de aducere mai aproape de Domnul a celor ce stau prea depărtăți prin păcate, și de întoarcere la calea bună, a celor rătăciți pe cărările și prin bercurile sectare. Că avem aici sectari »mileniști«, cu cari avem de muncă, a opri străciunile lor. Că învățături păcătoase samănă ei în popor, pentru a strica vecchia noastră bună credință despre suflet și despre locurile de răsplătire a binei și al răului în viață viitoare. Dar la apărarea temeinică ce o face Oastea, ei rămân rușinați.

Acum se înviorează și pe la noi lumea tot mai mult pentru Oastea Domnului, văzând că aci poate găsi multă măngăere sufletească, pe lângă dulcea hrana sfântă ce o primește în sfintele noastre slujbe.

Dela Crăciun încoace Oastea de aici dă luptă cu răul de 3 ori pe săptămână, prin adunări ținute Mercurea și Vi-

O istorioară cuminte întoarce o familie rătăcită, la Domnul.

O bună cetitoare a foilor noastre din America, Maria Muntean din Warren Ohio, ne scrie, printre altele, următoarele despre o întâmplare frumoasă de acolo:

....»Eu, după ce cetesc foile, te dau și la alții să le cetească, să se mai prindă și de sufletul lor căte-o vorbă, căte-o povăță bună din ele.

»Așa într'un rând am cetit mai multora istorioara bună despre oamenii care nu-și jacea cruce, și după moarte, când s'a dus naintea celor ce-i primesc acolo, ei n'aveau mâna dreaptă, că le căzuse din umăr, fiindcă nu-și făcuseră cruce cu ea...

»Printre cei ce mă ascultau era și un sectar, baptist, cu

muerea sa și cu copila lui. — Cum au auzit povestirea astă, s'a cutremurat și s'a întors dela rătăcire și azi vin iară la biserică noastră drept credincioasă!...«

Iaca de ce mare folos sunt cetirile bune, și cât bine face cel ce astfel de cărți și foi la bine povățuitoare le dau și altora sau le cetesc ei din ele.

— Luminează, Doamne că mai multe suflete și minți, prin cetirea acestor foi.

— În Oaste au mai intrat:

Din Băcești (jud. Roman): Eli-saveta Gh. Păuș și fica sa Elena.

Din Vicovul de sus (j. Rădăuți): Ion alui Gheorghe Schipor.

Din Fârlieug (j. Severin): Petrică Tulbere, Ioan Martinuț, Ioan Beg.

Din Boroseni (jud. Bălți): Sava Tărlung și Vania Bălici.

Din Dumbrăvița (jud. Sălaj): Alexandru Giurgiuca și soția Gafeta.